

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

محمد عمر قریشی- کابل

۰۳ اکتوبر ۲۰۲۲

خبر خوش گسترش همبستگی مبارزاتی!

یکشنبه - ۱۰ میزان ۱۴۰۱ - کابل: خشونت و سرکوب های خونین تنها دلیلی نبوده که طالب و نظام ملاسالار را قادر ساخته تا بیش از یک سال بر افغانستان حاکمیت نموده جبر، ظلم و اختناق شان را همگانی بسازند. در کنار و به موازات خشونت و سرکوب عریان طالب، ده ها عامل دیگر نیز باعث شده است تا طالب و نظام ملاسالار اینهمه مدت اسپ قدرت شان را به هر سمتی که خواسته اند چهارنعل بتازند. یکی از این عوامل پراکندگی حرکات و عدم هماهنگی بین مبارزات مناطق مختلف در مواجهه با طالب بوده است. نتیجه این پراکندگی و عدم گسترش و عدم هماهنگی بین انواع مختلف مبارزه علیه طالب و نظام ملاسالار آن بوده که طالب در تمام این مدت، به جنگ هریک از حرکات پراکنده به با تمرکز نیروی بیشتر رفته در اسرع وقت آنها را یکی یکی سرکوب نموده است. ما نمونه های پراکندگی و عدم تجانس بین حرکت ضد طالب را از همان آغاز در حرکت زنان و دختران کابل که به صورت دردآوری تنها ماندند و هیچ کمکی حتما از خانواده هایشان دریافت نکردند شاهد بودیم به دنبال ضربت خوردن مرگبار آن حرکت باز هم دیدیم که در ولایات مختلف به صورت پراکنده، تک تک مخالفت هائی به اشکال و سطوح مختلف تبارز یافت مخالفت هائی که از مبارزه مسلحانه تا اعتصاب و راهپیمائی را به نمایش می گذاشت، مگر باز هم در کنار سایر عوامل، پراکندگی، عدم تجانس و عدم هماهنگی با حرکات سایر مناطق، آنها را زیر ضربات مرگبار طالب قرار داد.

اینک وقتی می بینیم و می شنویم که در پی کشتار فجیعانه و ضد انسانی دختران دانش آموز در دشت برچی به وسیله طالب های نقابدار و جلوگیری و ممانعت طالبان بی نقاب از کمک رسانی به مجروحان در حال نزع و حتا مخالفت با اهدای خون به زعم خودشان به دلایل دینی و مذهبی که تا هنوز نتوانسته اند در کتب زرد شان پاسخی جهت انتقال خون از یک مرد و یا زن نا محرم به فرد دیگری بیابند، به علاوه آن که محصلان دختر لیلیه مرکزی کابل در صدد حمایت از آنها برآمدند، دختران و شاگردان مکاتب در ولایات هرات و بامیان اعم از دختر و پسر نیز خواستند در همبستگی با کشته شدن ده ها انسان تشنه علم و کمال و عاشق آزادی و برابری در دشت برچی ابراز همدردی مبارزاتی نمایند، هرچند این نمایش در ابتدای کار است و تا حد زیادی خام به نظر می رسد، باز هم به مثابه نسیم خنکی است که طوفان بزرگ و سهمگینی را در پی دارد و نوید بخش می باشد.

هموطنان گرامی!

این که طالب تا امروز توانسته به حاکمیت دار و تازیانه اش ادامه دهد همان طوری که در گذشته نیز تذکار داده ام از برکت کمک بیست ساله ایست که از خالقش امپریالیسم امریکا و شرکاء دریافت داشته است. کمک از بین بردن سازمانها، احزاب و نهاد های مبارزاتی که بالقوه می توانستند طالب را به نبرد فرا خوانند. طبیعی است در غیاب چنان نهادهائی سازماندهی کار مشترک و گسترده دچار مشکلات عدیده ای می گردد.

اما این را نیز باید بدانیم که مبارزه در طول تاریخ هیچ گاهی ساده و بسیط نبوده، در هر مقطع تاریخی در تمام کشور ها مشکلات خود را داشته است، در این پیکار مرگ و زندگی و تقابل خونین بین انقلاب و ارتجاع آنهایی قادر شده اند نه تنها به کارشان ادامه دهند بلکه در نهایت پیروز هم بگردند که ظرفیت درک مشکلات خودشان و یافتن راه حل آنها را افتان و خیزان در خود پرورش داده اند.

با حرکت از همین منظر وقتی در شرایط کنونی کشور ما نظر می اندازیم در یک سو ظلم، جنایت، زورگویی و تجاوزات طالب و نظام ملاسالار را می بینیم و در سمت دیگر درد فقدان نهاد های مبارزاتی سازمانده علیه طالب را در جامعه با گوشت و پوست خود احساس می بینیم، شرایط بر ما نهیب می زند که مشکل را خود به کمک همدیگر حل نمائیم. جهت نزدیکی افراد پراکنده و "همدیگر ساختن" آنها با تمام دهشتی که طالب به راه انداخته ما می توانیم از طریق فیسبوک، تویتر و سایر پیام رسانها به جای آن که وقت ما را به جدال های بیهوده ضایع می سازیم، به سازماندهی آگاهانه تظاهرات و بقیه اشکال مبارزاتی اقدام نمائیم. نگذاریم طالب بعد از زدن کابل به سراغ هرات و یا بامیان برود بلکه فضائی را ایجاد کنیم که همزمان در تمام ولایات و حداقل اکثر آنها طالب را به مبارزه فرا خوانیم.

اگر چنان نکنیم طالب فرصت می یابد تا همه ما را یکی به دنبال دیگری سرکوب نماید، پدران و مادران دختران شهید در دشت برچی را از رفتن به شفاخانه بازدارند و نگذارند با اهدای خون جان فرزندان شان را نجات دهند، محصلان دختر لیلیه پوهنتون را ردیالنه مسموم نمایند تا نتوانند دست به تظاهرات بزنند و در آنجا طالب و برادر تنی آن داعش و کلیت تروریسم و اسلام سیاسی را محکوم نمایند و شاگردان مکاتب هرات و بامیان را با فیر گلوله پراکنده سازند. موفقیت های سرکوبگرانه طالب تنها به ظرفیت قیاس ناپذیر جنایتکارانه آنها بر نمی گردد، همان سان که نوشتیم ریشه در پراگندگی و فقدان سازماندهی همگانی ما نیز دارد.

هموطنان گرامی! بیایید درد و رنج و مرگ نیستی هموطنان ما را در اقصا نقاط کشور، درد و رنج خود دانسته به مانند یک مشت واحد و کوبنده در تقابل با طالب و نظام ملاسالار بایستیم. این که ظرف یک سال تنها هزاره ها و شیعه مذهبیان بیش از یک هزار کشته داده، اما خم به ابروی طالب نیاورده ناشی از برخورد های غیر فعال خود ما می باشد. اگر ما تصمیم بگیریم به جای تک تک و تنها و بی خبر به خاک افتادن، آگاهانه درفش رزم دورانساز انقلابات مردمی را بر افرازم، باور کنید حتما اگر در یک روز یک هزار کشته هم بدهیم، طالب را به زباله دان تاریخ خواهیم فرستاد. بیایید مصداق این بیت نباشیم:

گوسفندی برد این گرگ مزور همه روز گوسفندان دیگر خیره در او می نگرند.

این که گفته اند بالاتر از سیاهی رنگی نیست، شعار نیست بیان یک واقعیت است. شرایطی را که در آن زندگانی می نمائیم آنچنان بد است که هیچ نیروئی نمی تواند آن را بدتر از آنچه هست، بسازد. پس بیایید جهت تغییر آن آگاهانه پای پیش بگذاریم، از این واقعیت حرکت نمائیم که چیزی برای باختن نداریم، مگر جهانی برای فتح در انتظار ماست.

مبارزه علیه امپریالیسم، جزء لاینفک مبارزه علیه ارتجاع در کل

و ارتجاع هار مذهبی- طالبی به صورت خاص می باشد

تشکل و تسلیح نیاز و خواست زمان ما!